zakládající nárok ženštiny, jež počala souloží mimomanželskou, stává po právu i tehdy, když neporodila dítěte, nýbrž potratila. Leč tento právní názor jest pochybený.

Dlužno přisvědčiti zemskému soudu, uvádí-li ve svých rozhodovacích důvodech, že novoty, zavedené v zákonodárství §§. 167. a 168. všeob. obč. zák., směřují nepřímo k tomu, aby chráněny byly nemanželské děti, že zákon, ačkoli se jedná a věcné nároky matky, má na mysli takto poskytnouti ochranu dítěti. Přes to nelze pochybovati o tom, že také úvahy slušnosti vůči ženštině mimo manželství otěhotnělé byly spolu směrodatné, aby se postaralo o její výživu v prvé době po slehnutí, jakož i o náhradu nákladů, jež staly se nutnými slehnutím. Zákon mluví v §. 167. všeob. obč. zák. toliko o »Entbindung« (»slehnutí«); při tomto pojmu nerozlišuje se dle všeobecné mluvy, zda dítě vyjde z matky živé nebo mrtvé. Dlužno tedy důvodně míti za to, že přísluší matce nároky dle §. 167. všeob. obč. zák. i tehdy, pakli porodí dítě mrtvé. V §. 1715. občanského zákoníka pro německou říši, jenž sloužil za vzor a jenž se zakládá také na stejných zásadách, jest dokonce uvedeno výslovně, že matce přísluší nárok i v případě, když porodila dítě mrtvé.

Více však nelze rozšířiti ochrany poskytnuté ženštině mimo manželství těhotnou se stavší. Potrat není porodem, nýbrž záporem porodu; slova »potratiti« a »slehnouti« mají podstatně jiný smysl. Slovné znění zákona mluví tedy proti výkladu, jejž hájí dovolací spis; nad to však ještě také úvaha, že práva matce § 167. všeob. obč. zák. poskytnutá jsou povahy výminečné, pročež jich nelze vykládati extensivně.

Nemůže-li ale nárok nezletilou A. F. vznesený obstáti ani s hlediska cís. nař. ze dne 12. října 1914 ř. z. č. 276, stanoveného znění §. 167. všeob. obč. zák., nemá žádného dalšího významu důkazní otázka odvolacím soudem nerozřešená, zda žalobkyně byla obtěžkána A. Š. a zda potratila před 13. říjnem 1914 — kdy vešlo v platnost cís. nařízení právě uvedené — nebo později, a jest opodstatněný zamítající výrok rozsudku odvolací stolice.

(C. k. nejvyšší dvůr soudní, dne 11. dubna 1917, $\frac{\text{Rv III 64/17}}{1}$.) A. K.

Do lhůty § 933. obč. zák. jest započísti dny běhu na poště.

... O nesprávném výkladu a použití §u 89. jednacího řádu v otázce započtení doby, po kterou žaloba byla na poště, do lhůty §u 933. obč. zák., nelze rovněž mluviti, poněvadž ustanovení citovaného zákona smí se použíti na předpisy hmotného práva zajisté jen tehdy, pakliže to výslovně a úplně jasně nařizují. § 89., vysky-

tující se ve čtvrtém díle jedn. ř., kde pojednáváno o justiční správě a dozorčím právu jejím, mluví o zákonných a soudcovských lhůtách v občanských právních záležitostech stran a má při tom zcela určitě na zřeteli pouze již zahájené civilní spory, nikoli však preklusivní lhůty stanovené v soukromém právu pro jisté žaloby, ježto by jinak mimo »ku prohlášení, podávání návrhů, spisů a předsevzetí jiných jednání týkajících se soudního řízení«, byl zajisté také ještě uvedl »k podání žalob«.

Započtení doby běhu na poště do lhůty §u 933. obč. zák. nelze tedy pokládati za právně mylné...

(Rozh. nejvyššího soudu ze dne 22. února 1916, č. j. $\frac{\text{Rv VI } 24/16}{1}$.) —x.

Výklad § 1041. obč. z.

V právní záležitosti T. Z., chalupnice v L., žalobkyně proti T. Ž., chalupnici v L., žalované uznal c. k. nejvyšší dvůr soudní na dovolání žalované z rozsudku c. k. zemského soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 21. listopadu 1916, č. j. $\frac{\text{Bc II } 95/16}{10}$, jímž k odvolání žalobkyně byl změněn rozsudek c. k. okresního soudu v Břeclavě ze dne 15. září 1916, č. j. $\frac{\text{C II } 243/15}{6}$, dále ke stížnosti žalobkyně do rozhodnutí o útratách v rozsudku odvolacího soudu, takto právem:

Dovolání se vyhovuje, napadený rozsudek druhé stolice, pokud se týče odsuzující části, se změňuje a rozsudek prvého soudu se ve svém plném obsahu obnovuje. Žalobkyně jest povinna zaplatiti žalované útraty odvolacího a dovolacího řízení do 14 dnů pod exekucí.

Stížnost žalobkyně do útrat odkazuje se na předchozí rozhodnutí.

Důvody rozhodovací:

Dovolatelka vytýká především, že druhý soudce změnil rozsudek prvé stolice, ačkoliv zde nebylo návrhu odvolatelky (žalobkyně) k tomu směřujícího (§§ 462., 467. č. 3 c. ř. s.). Takto nemůže však dovolatelka docíliti nějakého úspěchu, poněvadž se tento bod stížnosti nedá podřaditi žádnému z dovolacích důvodů dle §. 503. c. ř. s. přípustných.

Odůvodněným jest ale dovolání, pokud brojí proti rozsudku druhé stolice pro nesprávné právní posouzení věci (dovolací důvod č. 4 cit. zák.).

Dle nepopřeného skutkového děje pachtovala žalovaná od O. Ř. role ležící v obci L. Na toto pole vyvezla žalobkyně v létě roku